

# 1

*In de duisternis verdwijnen zij die intelligent en knap zijn.*

- EDNA ST. VINCENT MILLAY

Er lag een lijk in de voortuin van de burens. Vlak voor de jeneverbosstruik, met slappe, verdraaide armen en benen, languit in het gras alsof het vanuit een voorbijvliegende helikopter naar beneden was gestort, met een enorme granieten kei op de plek waar een hoofd hoorde te zitten. De tuinhandschoen aan zijn rechterhand was opgekropen van de mouw van zijn flanellen shirt, en je zag een brok spookachtig wit schuimrubber door de opening naar buiten steken.

Over een week was het Halloween en iedereen in mijn straat leek al helemaal in feeststemming te komen. Tegenover ons hadden de Harrisons een reeks grafstenen langs het pad naar hun voordeur geplaatst, met op elk een ander ‘geestig’ grafschrift. HIER LIGT DE MELKBOER – ZIJN HOUDBAARHEIDSDATUM WAS VERSTREKEN. Dat soort dingen. Het was een waar spervuur van flauwe grappen en als je dat overleefd had, beloonde mevrouw Harrison – compleet met puntige hoed en latexwrattenneus – je met een minisnoepreep. De laatste keer dat ik nog meedeed aan Trick or Treat, wat alweer bijna vijf jaar geleden is, heb ik het huis van de Harrisons overgeslagen.

Links en rechts in de straat zag je de spoken en skeletten, uitgeholde pompoenen en papieren lantaarns, vleermuizen en zwarte katten. Rubberen spinnen bungelden van overhangende dakranden, zombiehant-

den staken uit de bloembedden omhoog en er lag nepspinrag zo dik als een donsdeken over de struiken gedrapeerd. Al mijn burens gingen de strijd met elkaar aan om wie zijn huis zo sneu en ‘griezelig’ mogelijk kon maken. Maar mijn huis stak daar toch echt met kop en schouders bovenuit. Te midden van die hele uitstalling van spullen die ze uit de uitverkoopbakken van feestwinkels hadden gevist, was alleen mijn huis die kille oktobermiddag echt angstaanjagend.

Want op de oprit voor mijn huis stond een politieauto.

‘Gast, hoeveel hebben je ouders neergeteld om dat ding te huren?’ Mijn beste vriend, Micah Feldman, stond naast me op de stoep voor mijn saaie koloniale huis van twee verdiepingen, en blijkbaar was zijn vraag serieus bedoeld.

‘Dat hebben ze niet, stomkop,’ zei ik terwijl ik mijn skateboard omhoog liet wippen. Als ik gespannen klonk, dan was dat een waarheidsgetrouwe weerspiegeling van mijn humeur. *Wat deed de politie in godsnaam bij mij thuis?*

‘Wat doet de politie dan in godsnaam bij jou thuis?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ Ik keek nerveus om me heen. Het was stil op straat, afgezien van het geritsel van dorre bladeren wanneer de wind door het legertje bomen blies dat onze straat bezette. Een paar weken geleden was deze hele straat nog ansichtkaartwaardig geweest, met de eikenbomen en esdoorns die met hun herfsttinten net edelsteenkleurig vuurwerk leken in het zonlicht van de namiddag. Nu waren hun takken half kaal, met hier en daar opgedroogde bruine krullen die vooralsnog weigerden zich te laten vallen.

‘Je denkt toch niet...’ Er verdween wat kleur uit Micahs gezicht. ‘Je denkt toch niet dat ze te weten zijn gekomen dat jij wiet hebt gekocht?’

*Dat jij wiet hebt gekocht.* Lekker, dan. ‘Jij hebt de helft betaald, Micah.’

‘Ja, maar jij was degene die... je weet wel, die het geld vasthield.’ Mijn zogeheten beste vriend probeerde zich eronderuit te wurmen. De rat. ‘Misschien heeft die gozer je wel verlinkt.’

‘We hebben maar iets van veertien gram gekocht! De politie heeft wel wat beters te doen’ – *hoopte ik* – ‘dan jongeren oppakken omdat ze een beetje wiet kopen, vooral in Ann Arbor.’

‘Als jij het zegt.’ Micah haalde zijn schouders op, duidelijk niet op

zijn gemak, en begon toen achterwaarts weg te lopen over de stoep. ‘Ik moet naar huis. Bel me als je niet bent gearresteerd, oké?’

‘Fuck op,’ mompelde ik, maar ondertussen prikten er ijskoude naalden in mijn nek en verschenen er zweetdruppels. Was de politie echt hier vanwege de wiet? Als ze die gozer hadden opgepakt die het me verkocht had, zou hij dan de namen van zijn klanten hebben doorgegeven in ruil voor strafvermindering?

Ik schudde mijn hoofd om het leeg te maken. Ik gedroeg me als een idioot. Die gozer was de kamergenoot van de broer van een vriend van een vriend geweest; hij kende mijn naam niet eens. Maar dan nog, als de politie ons huis doorzocht naar... wat dan ook, zouden ze met gemak het doosje met pepermuntjes achter in mijn bureaula kunnen vinden, het openmaken, de inhoud ervan identificeren als Beslist Geen Peper- muntjes en me arresteren voor drugsbezit. Mijn mond voelde droog en plakkerig toen ik mijn skateboard onder mijn arm klemde en naar de voordeur liep. Als de politie de wiet nog niet had gevonden, zou ik hun die kans ook niet geven; zodra ik binnen was zou ik als eerste dat doosje pakken en de marihuana door de wc spoelen.

Van dat plan kwam niets terecht. Ik stond nog maar nauwelijks in de hal of ik hoorde mijn moeder al roepen vanuit de woonkamer: ‘Flynn? Ben jij dat?’

Ze klonk... gespannen. Niet zozeer kwaad, maar bezorgd. *Was dat beter?* Nu voelden mijn handpalmen klam aan. ‘Eh, ja.’

‘Kom je eventjes naar de woonkamer?’

Ik keek vluchtig naar de trap die naar mijn slaapkamer boven leidde, en probeerde te slikken, ondanks die grote brok in mijn keel. De woonkamer bevond zich recht voor me, en voordat ik kon doen alsof ik haar niet had verstaan, verscheen mijn moeder al in beeld. Ze stond vlak voor de schuifdeuren die toegang boden tot de achtertuin en glimlachte naar me. Het was alleen een griezelige, stijve glimlach die mijn zenuwen niet bepaald wist te kalmeren.

‘Ik wilde nog even naar mijn kamer om mijn spullen weg te leggen...’ probeerde ik, maar ze viel me in de rede.

‘Maak je daar nu maar even geen zorgen om, schat. Je kunt je spullen hier laten liggen.’

*Schat.* O-o. Mijn moeder had me al geen ‘schat’ meer genoemd sinds... Sterker nog, ik kon me niet eens herinneren wanneer ze dat voor het laatst tegen me gezegd had. Verstijfd liet ik mijn tas en skateboard vallen, schudde mijn jas van me af en schuifelde de woonkamer binnen. Met de glazen deuren en het enorme raam met weids uitzicht was het een kamer waar heel veel licht naar binnen viel, maar mijn blikveld kromp tot ik nog maar twee dingen zag: een politieagent op mijn vaders leunstoel en een tweede bij de open haard. De agent in de leunstoel was een man met dunner wordend rood haar en een knolneus. De agent bij de open haard was jonger, ergens in de twintig misschien, een donkere vrouw die dwars door me heen keek, helemaal tot aan de marihuana in mijn slaapkamer. Ze droegen allebei zware koppels met pistolen in een holster.

Weer slikte ik, en ik deed mijn best om niet de indruk te wekken dat ik elk moment in mijn broek kon pissen.

‘Ga maar even zitten, knul,’ zei de mannelijke agent, al klonk het niet zozeer als een suggestie, meer als een bevel. Mijn moeder, die me geen moment uit het oog verloor, liep om de bank heen, nam als eerste plaats en gaf een klopje op het kussen naast haar alsof ik een terriër was of zoiets. Gehoorzaam volgde ik de onuitgesproken instructie op, en zodra ik zat zei de man: ‘Ik ben rechercheur Wilkerson, dit is rechercheur Moses. We zouden je graag een paar vraagjes stellen.’ Hij schonk me een glimlach die het midden hield tussen vaderlijk en ‘met mij moet je niet sollen’, en mijn maag borrelde. ‘Ik weet dat het gek klinkt, maar dit is een officieel bezoek, en ik moet je vragen of jij inderdaad Flynn Doherty bent – is dat correct?’

‘Ja, meneer,’ antwoordde ik automatisch, en mijn stem klonk alsof hij vanuit een andere kamer vandaan kwam. *Meneer?* Ik had nog nooit iemand ‘meneer’ genoemd.

‘Je moeder heeft ons verteld dat je in de tweede zit op Riverside.’

‘Eh... ja...’

Wilkerson grijnsde. ‘Mijn zoon gaat daar volgend jaar ook naartoe. Eerstejaars. Hij is een worstelaar, maar ik hoop dat ik hem kan overhalen om bij het footballteam te gaan. Jullie hebben dit jaar een vrij goed team, toch?’

‘Inderdaad,’ zei ik, in de hoop dat ik meegaand overkwam. Ik had de ballen verstand van football en nog minder van hoe goed ons team was. Ik ben nogal klein uitgevallen, kleiner en dunner dan de meeste jongens van mijn leeftijd, en vijftienjarigen die minder dan 55 kilo wegen worden over het algemeen geen topsporters in contactsporten. Ik had in de derde klas al door dat ik nooit met dergelijke trofeeën thuis zou komen, en elke gymles sinds die tijd was een regelrechte hel. Jongens nemen sport onvoorstelbaar serieus, en nadat ik een keer of zes, zeven met een sliding werd getackeld in een potje schoolvoetbal van twintig minuten, besefte ik dat ik mijn energie beter aan iets anders kon besteden.

Een gespannen stilte strekte zich uit en Wilkerson en Moses bleven maar naar me staren. Als ze hadden verwacht dat ik daardoor spontaan iets zou opbiechten, dan moest ik ze teleurstellen. De oudere rechercheur schraapte zijn keel. ‘Knul, klopt het dat jouw vriendin January McConville is?’

Wat ik ook had verwacht dat hij zou zeggen – dit was het niet. Mijn moeder pakte op dat moment mijn hand vast en kneept er zo hard in dat ze met gemak de kei op het gazon van de burens zou kunnen verpulveren. Dat was de eerste hint dat er iets veel belangrijkers aan de hand was dan bezit van veertien gram wiet. Ik likte mijn lippen en vroeg: ‘Waarom? Wat is er aan de hand?’

‘Geef maar gewoon antwoord op de vraag, alsjeblieft.’

Mijn moeder staarde me nog steeds aan. Haar bezorgdheid straalde van haar af en ik besloot om het niet extra ingewikkeld te maken. ‘Ja. Eh, ja, meneer. Waarom?’

‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?’

Ik keek hem niet-begrijpend aan. ‘Afgelopen vrijdag. Hoezo?’

Wilkerson en Moses wisselden een blik. ‘Afgelopen vrijdag. Weet je dat zeker?’

‘Ja, ik heb ervaring met het gebruik van een agenda,’ flapte ik eruit voor ik het kon inslikken. ‘Waarom vraagt u me naar January? Wat is er aan de hand?’

Wilkerson deed alsof ik helemaal niets gezegd had en stoomde door met die vaderlijke/strengere uitdrukking op zijn gezicht. ‘Je hebt haar niet toevallig dinsdagavond nog gezien?’

‘Hij heeft u net gezegd dat hij haar sinds vrijdag niet meer heeft gezien,’ kwam mijn moeder fel tussenbeide. Haar toon deed normaal gesproken menig man de schrik om het hart slaan – ze sprak mijn sadistische mentor van de zesde klas er een keer mee toe en wist zo drie te-laat-meldingen met terugwerkende kracht ongedaan te maken – maar Wilkerson vertrok geen spier.

‘Ik wil graag dat hij de vragen beantwoordt, mevrouw.’ Vaderlijk had nu helemaal plaatsgemaakt voor streng. ‘Weet je zeker dat je haar dinsdagavond niet hebt gezien?’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat zeker,’ hield ik vol. Mijn hart begon harder te bonzen en er verspreidde zich een ijskoud gevoel in mijn maag. ‘Dinsdagavond zat ik hier aan mijn stomme geschiedenisverslag te werken. De laatste keer dat ik January zag was vrijdag. Zoals ik al zei.’

Wilkersons mond vertrok. ‘Welke indruk maakte ze op je?’

‘Wat?’

‘Was ze overstuur? Kwaad?’ Wilkerson maakte een draaiend handgebaar. ‘Waar hebben jullie het over gehad?’

In gedachten schakelde ik terug naar vrijdagavond: January’s adem als een mist tussen ons in, haar handen die naar mijn spijkerbroek grepen, haar ogen vochtig met glinsterende tranen, en ik verschoof iets op de bank. Mijn moeder hield me nauwlettend in de gaten, alsof ik een of ander dier achter glas in de dierentuin was, en ik voelde een druk op mijn borst. ‘Weet ik veel. Over gewone dingen.’

Ik wist zeker dat ze het zweet langs mijn slapen konden zien stromen. Dit was mijn ergste nachtmerrie. Waarom stelden ze me vragen over vrijdagavond *waar mijn moeder bij was?*

‘Kun je daar iets verder op ingaan?’

Het was net alsof je naar het schoolbord moest komen om een presentatie te geven die je was vergeten voor te bereiden. Ik begon te praten, ik zei dingen die in me opkwamen, en ontweek wanhopig de waarheid. Ik wilde de politie niet misleiden – niet als er iets ernstigs was gebeurd – maar ze weigerden uit te leggen wat er aan de hand was, en ik liet me niet vrijwillig in dit hoekje drijven zolang ik daar iets over te zeggen had. ‘We hebben naar de sterren gekeken. Dat is iets wat January graag doet, en de hemel was behoorlijk helder die avond, dus zijn we

naar buiten gegaan om... nou ja, om dus een poos naar de sterren te kijken. En we spraken over onze plannen voor als we eindelijk van school af zijn, en we hadden het over haar grote, chique nieuwe huis en haar grote, chique nieuwe school en... dat was het wel zo'n beetje.'

Zelfs ik vond dat het behoorlijk slap klonk, en ik zag dat de onderzoekers me niet geloofden. Met een bedenkelijke blik vroeg Wilkerson: 'Ze kwam helemaal niet depressief over, of afwezig? Gedroeg ze zich vreemd, op welke manier dan ook?'

Weer flitste ik in gedachten terug naar January's vertwijfelde blik, afgetekend in het maanlicht, met de verbitterde tranen die zilveren spoor-tjes op haar wangen achterlieten, en ik schaamde me. 'Niet echt.'

Wilkerson fronste en onderzoeker Moses kneep haar ogen iets samen alsof ze zich probeerde voor te stellen hoe ik eruit zou zien met handboeien om. Op dat moment nam zij voor het eerst het woord. 'Ze is je vriendin, maar je hebt haar bijna een week niet gezien?' Het was vandaag donderdag, dus ze had op zich wel gelijk. 'Het hele weekend niet? Ook niet op dinsdagavond?'

'Waarom blijft u me maar vragen naar dinsdag?' Mijn stem nam een steeds hogere toon aan, maar het was alsof ik een kat in een boom zag klimmen; ik kon het niet tegengaan. 'Waarom blijft u me vragen stellen over January? Wat is er gebeurd?'

Tot mijn grote irritatie wisselden de onderzoekers eerst nog een blik met elkaar voordat Wilkerson uiteindelijk zei: 'January McConville is vermist, knul. Ze is dinsdag na school niet thuisgekomen, en niemand heeft haar meer gezien of iets van haar vernomen.' Hij keek me een ogenblik aan, alsof hij een reactie verwachtte, maar ik kon hem alleen maar stilletjes aanstaren tot hij eraan toevoegde: 'Dus ik denk dat je wel begrijpt waarom we heel graag precies willen weten waar jullie tweetjes het over gehad hebben de laatste keer dat je haar zag.'

Ik keek van mijn moeders bezorgde gezicht naar de zakelijke uitdrukkingen van de beide onderzoekers en slikte. *O, shit.*

## 2

*Over twee weken was het Halloween en de maan was vol, een schijf zo wit als bot die helder genoeg aan de hemel straalde dat lantaarnpalen overbodig waren, zo helder dat ik zowaar een schaduw wierp op het golvende, blonde haar dat op January's rug hing terwijl ze stilletjes voor me uit slofte door het hoge gras. Een paar kleine, slierterige wolkjes hingen aan de rand van de nachtelijke hemel, en de velden die zich rondom ons uitstrekten werden in een scherp blauw reliëf afgetekend. Het was een verbazingwekkend koude avond en onze adem vormde zichtbare wolkjes in de lucht, witte spookjes die verdwenen zodra je ernaar keek.*

*Ik had in geen dagen iets van haar gehoord – geen telefoontje, geen berichtje, helemaal niks – en ineens kwam er uit het niets een bericht met de vraag om naar haar toe te komen. Zodra ik arriveerde, zei ze tegen haar moeder en stiefvader dat we zouden gaan sterrenkijken, en dat we straks weer terug zouden zijn. 'Jullie hoeven voor mij niet wakker te blijven,' had ze er sarcastisch aan toegevoegd, wetende dat ze dat waarschijnlijk niet eens hoorden.*

*Vanaf het moment dat haar moeder was getrouwd met Jonathan Walker, een stinkend rijke senator met ambities voor de nationale politiek, was January haar leven steeds pessimistischer gaan inzien, hoe tegenstrijdig dat ook klinkt. Ze verhuisden van een kleine huurflat naar het grootste huis dat ik ooit van mijn leven in het echt had gezien – een huis zo groot dat het dienst zou kunnen doen als hotel – en ze had er een bloedhekel aan. Het was een 'landhuis' in het uitgestrekte en voornamelijk landelijke Superior Charter Township-gebied ten noordoosten van Ann Arbor, en hun land-*



*goed besloeg meer vierkante meter dan mijn hele wijk, en zij klaagde alleen maar dat het veel te ver weg was. Haar slaapkamer was gigantisch – haar béd was gigantisch – en er was haar nu al een cabriolet beloofd voor haar zestiende verjaardag.*

*En toch klaagde ze. ‘Mam en ik hadden vroeger een veel hechtere band, weet je? We voerden altijd goede gesprekken samen. Nu is het alsof ik de hele tijd in de “Tammy en Jonathan Walker Show” zit, als de tienerdochter die eerst een van de hoofdrollen had, maar die gedegradeerd is tot “terugkerend personage” omdat ze niks meer aan me hebben. Mam kiest altijd partij voor hem, en ik herken haar bijna niet meer, als we al praten.’*

*Al had ze wel gelijk. Ik zag het met eigen ogen gebeuren. Toen ik January tijdens het eerste schooljaar had leren kennen, was haar moeder net met Walker aan het daten, en January was ervan overtuigd dat het toch geen stand zou houden. Tammy was een hardwerkende officemanager en alleenstaande moeder, Walker een van de rijkste mannen in de hele staat; ze hadden werkelijk niets gemeen. Maar toen zag ik January’s moeder veranderen van vaalbruin naar platinablond, van Sears-shopper naar Saks-type, en van ‘Tammy’ naar ‘mevrouw Walker’. Meneer Walker had haar een nieuwe identiteit aangemeten, als een kind dat met een pop speelt, en zijn vriendin-verloofde-vrouw had er maar al te graag en vrijwillig aan meegewerkt. January had zich echter bij elke stap tegen deze bemoeienis verzet, waardoor ze steeds stugger en prikkelbaarder werd, totdat haar moeder en stiefvader zich allebei niet meer met haar wilden bemoeien.*

*Ze had nog steeds geen woord gezegd, en we bereikten het beekje dat aangaf waar het grondgebied van de Walkers eindigde. Verderop strekte een heel garnizoen zwarte bomen zich uit naar de nevelachtige slierten verderwolken die als kapotgescheurd gaas boven ons hoofd verder drevén. Voorbij die bomen en dan naar links was een schuin aflopend grasland waar January graag naar de sterren keek. Je was hier ver genoeg bij de huizen vandaan om je te kunnen inbeelden dat je de allerlaatste persoon op aarde was, maar in plaats van naar dat grasland toe te lopen boog ze af naar rechts.*

*We sprongen over het beekje, baanden ons een weg tussen een stel denenbomen door en kwamen weer tevoorschijn in het maanlicht, een paar meter uit de buurt van wat ooit een functionele schuur was geweest. Nu*

was het een verlaten, beschimmeld scheepswrak van een gebouw met wit uitgeslagen en kromgetrokken planken, een dak dat op diverse plekken ver-  
vaarlijk doorboog, en een veld vol onkruid dat zich rondom de fundering  
had verspreid. Zonder een woord te zeggen liep January naar de brede deu-  
ren toe waarvan het slot al lang geleden was doorgeroest.

‘Eh... ik dacht dat we naar de sterren zouden gaan kijken,’ zei ik aarze-  
lend.

‘Dat gaan we ook doen,’ antwoordde ze, en haar ademwolkje verdamppte  
vlak voor mijn gezicht. ‘Ik wilde alleen eerst hier naar binnen.’

‘Waarom?’ Ik bleef stilstaan en bekeek het bouwwerk nogal argwanend,  
niet zozeer uit angst dat het gebouw niet aan de veiligheidsvoorschriften  
voldeed, maar eerder bang voor wat deze onaangekondigde tussenstop te  
betekenen had.

‘Omdat het koud is,’ zei January simpelweg, en ze trok een van de deu-  
ren open. De oeroude scharnieren kraakten onheilspellend. ‘En omdat ik  
het wil.’

‘Waarom?’ herhaalde ik, maar ze negeerde me. Zonder te controleren of  
ik haar wel zou volgen liep ze door de donkere muil van de deuropening  
naar binnen, waar ze opgeslokt werd door de schaduwen. Dat was typisch  
January. Ze wist dat ik haar zou volgen, ik had geen keus. Waar moest ik  
anders naartoe?

Ik slaakte een geïrriteerde zucht en stapte gehoorzaam achter haar aan.

De binnenkant van de schuur zag er niet veel vrolijker uit dan de buiten-  
kant, vooral in het donker. Griezelige stallen vol hard geworden hooibalen  
lagen langs een centraal gangpad, een dikke laag stof bedekte elk zichtbaar  
oppervlak en aan de muur hingen nog de scherpe, roestige landbouw-  
gereedschappen van de boer die blijkbaar al te versleten waren om te verko-  
pen of te recyclen. Het leek net een primitief wapenarsenaal. Ik was hier  
uiteraard al eerder geweest; meteen nadat ze dit had ontdekt, had January  
deze plek uitgeroepen tot haar fort, een plek waar ze alleen kon zijn, waar  
ze even kon ontsnappen aan de Tammy en Jonathan Walker Show. Alsof  
ze niet net zo goed naar de andere kant van hun kast van een huis had  
kunnen lopen om net zo afgezonderd te zijn.

Aan de andere kant van de schuur stond een ladder naar de hooizolder,  
en in het zwakke licht zag ik dat January al halverwege was. De sporten van

de ladder piepten in protest onder haar voeten. Gefrustreerd riep ik: ‘Ga je me nog vertellen waarom we zo nodig eerst een tussenstop moeten maken in deze spookschuur, of hoe zit het?’

Ze gaf geen antwoord. Ze verdween uit het zicht en toen hoorde ik haar door aarde en stro boven mijn hoofd schuifelen en de planken onder haar voeten kraken en bonzen tot ze bijna aan de voorzijde van de schuur bleef staan. Een ogenblik later klom ik de ladder op en ik zag haar ineengedoken zitten in een nestje van hooi bij een open raam, met uitzicht op het grasland en de bossen. Naast haar stond een stapel kratten tegen de wand aan geduwd. Het heldere maanlicht wierp een platina stralenkrans om haar lichte haren.

‘Kom gewoon eventjes een poosje bij me zitten, goed?’ Ze fluisterde bijna. ‘Ik heb het koud.’

Ik ergerde me nog steeds, maar op een of andere manier klonk ze... fragiel. Dat was helemaal niets voor haar, het paste totaal niet bij het meisje dat nog nooit iets sentimenteels had gezegd over wie of wat dan ook, en daardoor dacht ik niet na over haar motivatie. Ik liep over de hooizolder naar haar toe, stapte voorzichtig om de zwakke plek in de vloer heen, en ging naast haar zitten. Ze rilde, dus deed ik mijn jas open en liet ik haar op mijn schoot zitten, waarna ik de jas om ons allebei heen dichtloeg. Een poosje bleven we allebei stil en staarden we uit het raam naar een hemel die dankzij die oneindige hoeveelheid sterren wel op een pointillistisch meesterwerk leek, met de maan die als een baken door het doorschijnende kant van nauwelijks zichtbare wolken scheen.

‘Dit is fijn,’ zei January uiteindelijk. Ze keek naar me op en het licht viel precies in een van haar blauwe ogen, waardoor dat een ijzige reflectie kreeg. ‘Ik heb je gemist, Flynn. Ik heb het idee... het is net alsof we elkaar nauwelijks nog zien.’

‘Dat is eigenlijk ook zo,’ antwoordde ik botweg. Het klonk nogal lomp, dus voegde ik eraan toe: ‘Ik bedoel, we zitten nu allebei op een andere school, jij hebt elke middag de toneelclub, je werkt elk weekend...’

‘Het is meer dan dat. Ik heb het gevoel...’ Ze viel abrupt stil en veranderde van koers. ‘Ik heb je gemist,’ herhaalde ze. ‘Ik wil zo graag dat we weer gelukkig zijn, zoals vroeger.’

‘Zijn we niet gelukkig?’ vroeg ik voorzichtig. ‘Of ben jij niet gelukkig?’